

J.F. van der Poel
Met hoop
en vertrouwen
OMNIBUS

Hoofdstuk 1

Een felgele scooter racet door de straten met daarop een meisje met lang blond haar. Ze vliegt van het fietspad de weg op en stopt voor het rode stoplicht. Als het stoplicht op groen springt, geeft ze volop gas en racet de smalle straatjes door, totdat ze uit alle macht remt voor een supermarkt. Ze zet haar scooter op de plaats die bestemd is voor het personeel en rent achterom naar de personeelsingang.

‘Oei... net op tijd,’ zegt ze tegen een van de meisjes dat ook niet een van de eersten is.

‘Rustig aan maar, hoor,’ antwoordt het meisje.

‘Heb jij kassadienst?’ vraagt Regina.

‘Nee, jij wel?’

‘Ja joh...’

‘Er zijn toch nog geen klanten.’

‘Dat weet je maar nooit. Er zijn vaak van die vroege vogels die komen om een pakje shag en dan willen ze wel kunnen afrekenen,’ zegt Regina terwijl ze snel haar jasshort aandoet.

Als ze naar de kassa loopt en ziet dat er een ander meisje op haar plaats zit, vraagt ze: ‘Heb jij ook kassadienst?’

‘Nee, maar er waren al een paar klanten. De baas heeft er behoorlijk de pest over in,’ antwoordt het meisje.

Regina haalt haar schouders op en kijkt even rond; dan hoort ze een stem achter zich: ‘Zo dame, kom je ons toch nog even gezelschap houden?’

‘O... sorry... ik ben wat laat en had alle stoplichten tegen.’

‘Ja, dat kennen we, dan ga je in het vervolg maar eens wat vroeger van huis.’

‘Oké... doe ik,’ antwoordt Regina terwijl ze ruilt met het meisje achter de kassa en de volgende klant helpt.

De andere kassa’s zijn nog niet open.

's Morgens tegen negen uur begint het toch al aardig druk te worden en zijn er al veel mensen in het winkelcentrum. Zeker op dinsdag, als er ook markt in het dorp is, zijn de mensen nog vroeger dan anders.

'Heb je die nieuwe al gezien?' vraagt een van de meisjes die langs haar kassa loopt.

'Welke nieuwe?' vraagt Regina terwijl ze ondertussen afrekent met een mevrouw. Ze geeft haar het wisselgeld zo in de hand.

'Dat hoort zo niet, meisje,' zegt de mevrouw, terwijl ze het wisselgeld natelt.

'Klopt het dan niet?'

'Je hoort het netjes terug te tellen en niet zo alles in één keer in mijn hand te stoppen.'

'Het klopt toch, of niet?' zegt Regina die niet tegen zeurende klanten kan en zeker niet op de vroege morgen.

De vrouw kijkt haar nog eens lelijk aan en zegt: 'Het is overal hetzelfde tegenwoordig.'

'Gelukkig maar, dan val ik ook niet op,' lacht Regina brutaal naar haar.

'Wat een onbeschoft kind... hier zien ze mij voorlopig niet meer terug,' zegt de vrouw terwijl ze haar hoofd schudt en wegloopt met haar wagentje.

'Dag mevrouw, nog een fijne dag,' roept Regina haar achterna.

'Jij bent me er een,' zegt het meisje dat een praatje met haar kwam maken en het vak bij de kassa vult met sigaretten en shag.

'Wat zei jij net over een nieuwe?'

'Een leuke vent, joh.'

'Jij hebt toch verkering?'

'Dat zegt niks en ik hoef toch voor een de hele wereld niet te haten,' antwoordt het meisje.

'Daar heb je gelijk in.'

'Het is trouwens meer vriendschap met die jongen waar ik mee ga.'

'O... dan mag je best af en toe een ander nemen,' lacht Regina.

'Kijk, hij is daar bezig met vakken vullen.'

'Die vent met dat donkere haar?'

'Ja... ken je hem?'

'Nee, nooit eerder gezien.'

‘Niet gek, hè?’

‘Zo in de verte lijkt het wel wat,’ lacht Regina.

‘Iets voor jou, joh.’

‘Nee, geen vakkenvuller,’ antwoordt Regina met een neerbuigend lachje.

‘Jij zit ook maar gewoon achter de kassa.’

‘Nou en...’

‘Jij denkt zeker een rijke bink aan de haak te slaan?’

‘Voor een avondje uit vind ik zo’n jongen wel aardig, maar verder niks.’

‘Laat mij niet lachen... je hebt bijna elke week een ander.’

‘Dat denk jij, het zijn gewoon vrienden waar ik mee omga,’ antwoordt Regina.

Als Regina een uur achter de kassa heeft gezeten, wordt ze al afgelost en mag ze ander werk doen. Ze gaat helpen met vakken vullen en knoopt gelijk een gesprek met de nieuwe jongen aan. Ze geeft hem een hand en stelt zich voor: ‘Regina Vernoot...’

‘Evert Vonders,’ antwoordt de jongen.

‘Werk je hier al lang?’ vraagt Evert terwijl hij een doos openmaakt en wat blikjes in de schappen zet.

‘Bijna een jaar.’

‘Studeer je nog of zo?’

‘Nee. Studeren laat ik aan de bollebozen over. Je krijgt er alleen maar koppijn van,’ lacht Regina.

‘Ik studeer nog en kan hier mooi wat bijverdienen,’ zegt Evert.

‘Waar studeer je voor?’

‘Ik heb eerst de opleiding voor verpleegkundige gedaan en nu probeer ik door te gaan voor arts...’

‘Wat zoek je hier dan? Je kunt dan toch beter een baantje in het ziekenhuis nemen?’

‘Dat gaat niet zo eenvoudig. Je krijgt er geen kans voor. Ik heb wel een tijdje stage gelopen in een ziekenhuis, maar toen de stagetijd voorbij was, kon ik gaan. Voor mij in de plaats kwam er weer een ander. Nu studeer ik medicijnen en probeer hier wat bij te verdienen,’ legt Evert uit.

‘En ze komen personeel te kort in het ziekenhuis.’

‘Dat dacht ik ook. Er staan bedden leeg omdat er geen personeel is. Je moet wel bijna doodgaan wil je opgenomen worden in het ziekenhuis.’

‘Echt waar?’

‘Zeker weten.’

‘Het zal toch wel meevallen?’

‘Nee, op zich is er personeel genoeg, maar er is geen geld om dat personeel te betalen,’ legt Evert uit.

‘Maar de zorg is toch het belangrijkste.’

‘Wie wil er voor niks werken?’

‘Daar heb je gelijk in.’

‘Ga je mee... het is koffietijd.’

‘Mag dat zomaar? Het is al tien uur geweest en ik heb al een uur achter de kassa gezeten en al vakken gevuld en ben dan ook wel aan koffie toe,’ antwoordt Regina terwijl ze de lege dozen op een wagentje gooit en richting het magazijn rijdt.

Als ze aan een tafeltje zijn gaan zitten en Regina voor hen beiden een kopje koffie uit de automaat heeft gehaald, pakt ze een plastic zakje met brood uit haar rugtas en vraagt aan Evert: ‘Heb jij geen brood bij je?’

‘Nee... ik dacht dat we wel wat bij de koffie zouden krijgen.’

‘Je werkt hier niet in een snackbar. Je kunt hier wel wat koeken of zo kopen, of wil je een boterham van mij?’

‘Heb je zelf dan wel genoeg?’

Zonder antwoord te geven geeft Regina hem een boterham en zegt: ‘Eet op, man.’

‘O... dank je, morgen breng ik zelf brood mee en krijg je hem weer terug.’

‘Dat hoeft niet.’

Evert merkt dat hij tegenover een knap, vlot meisje zit, met mooie blauwe ogen die brutaal de wereld in kijken en lang blond haar. Ze is ook netjes gekleed, heel anders dan andere meisjes die hij kent. Ze draagt een rok en is ook niet opgemaakt. De andere meisjes die hier werken dragen allemaal spijkerbroeken en zien er niet zo aantrekkelijk

uit. Waarom zit hij nou net met dit meisje hier aan tafel in de kantine tijdens de pauze...? Zou ze hem ook aardig vinden? Hij heeft veel vrienden en ook vriendinnen, maar dit meisje is zo anders... zo echt. De meisjes die hij kent giechelen alleen maar en je kunt er geen normaal gesprek mee voeren...

‘Dus jij gaat in een ziekenhuis werken?’

‘Dat was wel mijn bedoeling, ja. Om mijn hele leven vakken te vullen lijkt mij ook niks,’ lacht Evert.

‘Dit werk wordt meestal door studenten gedaan als bijbaantje,’ antwoordt Regina.

‘Waarom studeer jij niet meer?’ vraagt Evert.

‘Waarom zou ik?’

‘Je bent nog jong en je hele leven hier werken lijkt mij maar niks.’

‘Dat heb je goed gezien,’ antwoordt Regina kort.

‘Wat heb je voor opleiding?’

‘Mavo... hoezo?’

‘Dan kun je toch een kantoorbaan krijgen?’

‘Als jij ervoor kunt zorgen. Prima joh.’

‘Heb je het dan al geprobeerd?’

‘Dat wel... maar ze zijn niet tevreden over mij.’

‘Dus je hebt al op een kantoor gewerkt?’

‘Twee weken, toen ging het al mis met de computer.’

‘Kun je er niet mee omgaan?’

‘Dat wel... maar ik ging er gekke dingen mee doen in de pauze.’

‘Dan krijg je moeilijkheden, dat had je kunnen weten,’ zegt Evert eerlijk.

‘Volgens mij ben jij een brave jongen. Je moet zelf wat uit het leven halen, anders maken ze misbruik van je. Moet jij je eens voorstellen: de hele dag achter zo’n computer en dan ook nog op je kop krijgen.’

‘Heb je het hier dan wel naar je zin?’

‘Neel!’ antwoordt Regina kort.

‘Waarom studeer je dan niet verder?’

‘Daar krijg je koppijn van, heb ik toch gezegd,’ antwoordt Regina onverschillig.

Dan komt er nog een meisje bij hen aan tafel zitten en komt Evert niet meer aan het woord. Hij staat op en gaat weer verder met het vul-

len van de schappen. Hij heeft er niet helemaal zijn hoofd bij. Steeds ziet hij die mooie grote blauwe ogen die hem zo open aankijken en dat lange blonde haar en in gedachten hoort hij haar stem... Ze is gewoon... hij is er helemaal van in de war. Dit meisje heeft iets... hij kent haar net en toch zit haar beeld vast op zijn netvlies en kijkt hij steeds om zich heen of hij haar nog ergens ziet.

Als het zes uur is geweest, pakt Regina haar scooter en wil wegrijden.

‘Wat een leuk ding, zeg...’

‘O... ben jij het.’

‘Is die van jezelf?’

‘Wat dacht je dan?’

‘Lijkt mij best duur.’

‘Tweedehands valt het nog wel mee,’ antwoordt Regina.

Evert pakt zijn fiets en gaat naast haar rijden.

‘Als je mij vasthoudt, dan trek ik je mee,’ zegt Regina.

Evert houdt haar arm vast en kijkt haar wat verlegen aan.

Regina geeft gas en dan rijden ze naast elkaar op de weg. Het is soms wel uitkijken en dan laat Evert haar los. Verderop wacht ze hem dan op.

‘Moet je nog ver fietsen?’

‘Nee hoor, en jij?’

‘Een paar straten verderop woon ik. In die grote flat daar.’

‘O...’

‘Waar woon jij?’

‘In dat witte huis op de hoek van de Kerkewijk.’

‘Woon jij echt in dat huis?’

‘Vind je dat gek?’

‘Nee, natuurlijk niet, daar moeten toch ook mensen in wonen, maar dan zal je vader wel een goede baan hebben?’

‘Hij doet zelf in huizen. Hij is makelaar.’

‘Waarom ga je niet bij je vader werken?’

‘Het zakenleven trekt mij niet zo. Ik ga liever met mensen om.’

‘Je vader gaat toch ook met mensen om?’

‘Zelf voel ik het als een soort roeping om in de verzorging te gaan werken.’

‘Daar word je ook niet rijk van.’

‘Dat hoeft van mij ook niet.’

‘Daar kom je nog wel achter. Geld en geluk maken op deze wereld het leven uit!’ roept Regina terwijl ze vol gas weg scheurt naar de flat waar ze met haar moeder woont.

‘Zo, ben je daar eindelijk?’

‘Zeur niet!’

‘Jij moet niet zo’n grote mond geven. Ik ben nog steeds je moeder, Regina!’

‘Zeur dan niet zo. Ik heb al genoeg gezeur van mensen aan de kassa aan moeten horen.’

‘Dan had je op school moeten blijven en door moeten leren. We hebben je genoeg gewaarschuwd. Je broer heeft nu een goede baan.’

‘Makkelijk praten... toen leefde papa nog en die heeft gezorgd dat hij een goede baan kreeg.’

‘Als Dennie zijn studie niet had afgemaakt, dan had hij ook die baan niet gekregen.’

‘Nou... en gelukkig dat hij nu is met zo’n vrouw.’

‘Je moet niet altijd vitten op zijn vrouw.’

‘Ze verdienen samen een smak geld en ze zijn zo gierig als maar kan.’

‘Ze sparen voor een eigen huis en het leven is duur; dat zou jij moeten weten als je achter de kassa in zo’n supermarkt werkt.’

‘De mensen gaan anders met wagens vol de winkel uit. Het lijkt of iedereen geld genoeg heeft.’

‘Dat lijkt maar zo. Je weet dat wij het best moeilijk hebben om rond te komen.’

‘Waarom gaat u dan niet werken?’

‘Dat kon niet vanwege mijn ziekte...’

‘Er zijn wel meer mensen overspannen die toch gewoon werken of proberen de WAO in te komen. Nu moet u leven van een klein weduwepensioen van pa.’

‘Ik wil hier niks meer over horen!’ zegt haar moeder Thea fel.

Als ze aan tafel zitten, horen ze een sleutel in de voordeur steken en komt er iemand naar binnen.

‘Hoi... ik ben het maar...’ zegt een zware mannenstem.

‘Arie... ik dacht dat je in het buitenland zat...?’

‘Nee... het ging niet door en ik kreeg een rit in het binnenland,’ legt Arie, de vriend van Thea, uit.

‘Wil je mee-eten?’

‘Als er nog wat over is... graag.’

‘Ga maar naar de Chinees,’ flapt Regina eruit.

‘Regina, doe niet zo brutaal tegen Arie.’

‘Wat heb ik met hem te maken? Hij komt alleen voor jou,’ zegt Regina kort.

Arie gaat aan tafel zitten en vraagt om stilte; hij vouwt zijn handen en bidt.

Wat een schijnheilige, denkt Regina, die hem niet vertrouwt als hij zo verliefd naar haar moeder kijkt.

Als Arie gelezen en gedankt heeft – steeds meer komt er een gevoel van haat tegen hem in Regina omdat hij de plaats van haar vader probeert in te nemen – rent ze de kamer uit en gaat naar haar kamer.

‘Wat heeft ze?’ vraagt Arie terwijl hij Thea aankijkt.

‘Ze is de laatste tijd steeds zo tegendraads en brutaal.’

‘Het lijkt mij dan ook verstandig om niet te lang te wachten met trouwen...’ zegt Arie terwijl hij Thea liefdevol omhelst en haar kust in de keuken. Ze gaan zo in elkaar op dat ze niet merken dat Regina de keuken in komt en zegt: ‘Gaat het lekker?’ Ze lacht vals.

Arie laat Thea los en gaat voor Regina staan terwijl hij zegt: ‘Je weet al een tijdje dat ik veel van je moeder houd en dat ik met haar wil trouwen... je hebt geen reden om verkeerde dingen van ons te denken.’

‘Laat mij niet lachen. Als ik niet thuis ben, zal het nog wel erger zijn. Nu klitten jullie al aan elkaar. Mijn vader is nog geen twee jaar geleden gestorven...’ verder komt Regina niet. Er lopen tranen over haar wangen, van verdriet en van haat tegenover haar moeder en deze man.

Ze gaat opnieuw naar haar kamer en pakt het lijstje met de foto waar ze samen met haar vader op staat. Zachtjes snikt ze: ‘Nooit zal er een ander zijn, pa... u alleen bent mijn lieve papa... er zal nooit een ander zijn...’

Hoofdstuk 2

Regina heeft een vrije dag. Het is voor haar een pijnlijke dag. Ze wist dat die dag eens zou komen.

Ze ligt nog in bed terwijl haar moeder haar al een paar keer heeft geroepen. Ze hoort beneden in de kamer een cd spelen. Het is de lievelings-cd van haar vader: 'Ik heb geloofd en daarom zing ik'. In gedachten hoort ze haar vader meezingen. Vooral als hij onder de douche stond, kon hij echt mooi zingen. Haar vader hield van christelijke liederen en psalmen. Je voelde dat het echt uit zijn hart kwam als hij zong. Nu klinkt dat lied door het huis en ze hoort ook haar moeder meezingen.

Tranen lopen over Regina's wangen. Hoe kan haar moeder haar dit aandoen? Trouwen met een andere man... haar moeder gaat vandaag trouwen met Arie... papa is pas twee jaar geleden gestorven. Zou haar moeder vandaag echt blij kunnen zijn... Heeft ze dan wel echt van haar vader gehouden... Regina veegt haar tranen weg.

Ze hoort opnieuw haar moeder roepen dat ze op moet staan. Ze mag deze dag niet kapotmaken. Het is toch haar moeder die gaat trouwen. Arie is altijd vrijgezel gebleven en woonde bij zijn moeder. Hij is vrachtwagenchauffeur en via de kerk heeft ze Arie leren kennen. Hij is best aardig tegenover haar en wil haar als zijn dochter aanvaarden, maar dat zal niet kunnen... nee, nooit. Arie zal nooit haar vader kunnen vervangen... Opnieuw lopen er tranen over haar wangen terwijl ze haar moeder weer hoort zingen.

Kan haar moeder nu echt blij zijn... denkt ze dan niet terug aan al die jaren dat ze samen met papa was... Ze waren pas vijfentwintig jaar getrouwd. Ze hadden toen een groot feest gegeven. Een jaar daarna werd pa erg ziek... binnen een paar maanden was hij er niet meer... waarom...?

Regina droogt opnieuw haar tranen en loopt naar de badkamer en doucht zich.

Als ze voor de spiegel staat en haar spiegelbeeld ziet, dan kijkt ze in

de ogen van haar vader... hij had datzelfde blonde haar als zij en hij kon haar ook zo aankijken. Ze ziet het gezicht van haar vader. Soms zeggen mensen die haar vader goed gekend hebben: 'Kind, wat lijkt jij op je vader.'

Snel draait zij zich om en loopt terug naar haar kamer. Ze kleedt zich aan en gaat naar de woonkamer.

'Waarom sta je nou zo laat op?' vraagt haar moeder.

'Heeft u haast vandaag?' vraagt Regina onverschillig terwijl ze naar de keuken loopt, aan het tafeltje gaat zitten en een sneetje brood smeert.

'Die nieuwe jurk staat je goed,' zegt Thea.

Regina geeft geen antwoord.

'Hoe vind je mijn mantelpakje?'

Regina knikt vaag.

'Het is een mooie dag vandaag. We hebben geluk... de zon scheen al vroeg vanmorgen... ik ben een beetje nerveus...' zegt Thea, terwijl ze haar dochter aankijkt.

'U zult het best overleven,' antwoordt Regina kort.

'Waarom ben je nou niet wat vrolijker...?'

'Waarom zou ik?'

'Het is mijn trouwdag, Regina...'

'Moet ik daar blij om zijn?'

'Regina, ik begrijp best dat je... nou ja...' verder komt haar moeder niet.

'U begrijpt er niks van... echt helemaal niks!' valt Regina uit, terwijl ze opstaat, naar de kamer loopt en een andere cd opzet.

'Doe alsjeblieft die cd uit!'

Regina zet hem nog harder.

Thea zet hem uit en kijkt haar dochter aan terwijl ze zegt: 'Regina, we hebben het er al vaak over gehad en ik heb je uitgelegd, dat ik van Arie houd... Je vader... echt, ik ben hem niet vergeten en hij zou het ook goedkeuren dat ik met Arie trouw.'

'Nee, nooit!' schreeuwt Regina tegen haar moeder.

'Toch wel, Regina... hij wilde niet dat ik heel mijn leven om hem zou blijven treuren en alleen bleef.'

'Dat heb ik nooit van pa gehoord... hij hield veel van u.'

‘Het is al twee jaar geleden, Regina, en ik ben van Arie gaan houden.’

‘Papa blijft mijn vader en nooit zal hij uit mijn leven gaan voor een ander.’

‘Dat hoeft ook niet, kind... ik begrijp je heus wel en Arie ook. Je moet een voorbeeld nemen aan je broer. Hij geeft mij groot gelijk en wil niet dat ik alleen blijf. Hij kan ook goed met Arie opschieten.’

‘Ja, die koude kikker van een broer van mij... en die vrouw van hem heeft helemaal geen gevoel in haar lijf!’

‘Je weet niet wat je zegt, Regina. Dennie en zij hebben de hele bruiloft geregeld... het moet vandaag een feestdag worden, Regina. Je zult het pas begrijpen als je zelf een jongen hebt waar je van houdt.’

‘U bent getrouwd geweest met mijn vader en dat vergeet u gewoon.’

‘Moeten we het daar nu weer over hebben... kom, wees nu vrolijk en probeer mij te begrijpen.’

‘Dat kan ik niet.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat u gaat trouwen met een andere man dan papa.’

‘Dat weet je al een tijd en moet je dan nu op mijn trouwdag zo moeilijk gaan doen... Je vader is er niet meer en we moeten verder in dit leven. Natuurlijk zal ik je vader nooit vergeten... Je moet niet denken dat het voor mij zo gemakkelijk is...’

‘Het lijkt er anders wel op. Jullie kennen elkaar nog maar kort,’ zegt Regina nu fel.

‘Het is niet goed op onze leeftijd lang te wachten. Arie wil ook niet langer wachten. De mensen gaan verkeerde dingen van ons denken als Arie vaak bij ons in huis is.’

‘Wat kunnen mij de mensen schelen,’ zegt Regina kort.

‘Je weet heel goed wat ik bedoel.’

‘Nee, dat weet ik niet.’

‘Doe niet zo onnozel. We gaan in de kerk trouwen en dat willen we eerlijk en oprecht doen.’

‘Wat maakt het uit? Er zijn zoveel mensen die samenwonen en ook later in de kerk trouwen.’

‘Arie is een oprecht christen en hij heeft nooit een vrouw gehad,’ zegt Thea tegen haar dochter die haar uitdagend aankijkt.

‘Bedoelt u dat Arie nooit en dat jullie nooit...’

‘Regina... nu ga je te ver... Zo is Arie niet en ik zou het ook niet willen en daarom gaan we ook zo snel mogelijk trouwen,’ antwoordt Thea, terwijl ze haar dochter met betraande ogen aankijkt.

‘Wat kan mij het allemaal schelen,’ zegt Regina terwijl ze de deur uit wil gaan.

‘Waar ga je heen?’

‘Even een luchtje scheppen.’

‘Denk erom dat je op tijd weer terug bent... om twaalf uur vertrekken we hier van huis.’

Regina geeft geen antwoord en loopt de flat uit, pakt haar scooter en racet weg. Als ze achteromkijkt, ziet ze haar moeder op het balkon staan.

Regina rijdt het dorp uit. Ze weet zelf niet waarheen. Ze moet frisse lucht hebben. Ze geeft volop gas en haar blonde lange haren wapperen achter haar aan. Tranen lopen over haar wangen... ze kan dit niet verwerken.

Aan het einde van de morgen als de meeste familieleden aanwezig zijn in de flat, vraagt Thea aan haar zoon Dennie: ‘Is Regina er nog niet?’

‘Nee. Hoe laat is ze hier weggegaan?’

‘Ongeveer halfelf... ze was weer zo boos.’

‘Heeft ze niet gezegd waar ze heen ging?’

‘Nee... ik riep haar nog achterna dat ze voor twaalf uur terug moest zijn.’

Dennie pakt zijn mobiel en toetst het 06-nummer van Regina’s mobiel in.

‘Ze neemt niet op.’

Hij probeert het nog een paar keer.

‘Wat moeten we nou?’ vraagt Thea ongerust.

‘Ze heeft altijd kuren. Ze zal wel op het laatste nippertje komen. U moet zich geen zorgen om haar maken.’

Toch is er een soort pijn binnen in Thea, maar dat laat ze niet merken en zeker niet aan Arie die met een mooi bruidsboekje binnenkomt.

Toch merkt Arie dat ze erg nerveus is, maar hij denkt dat dat wel zal komen omdat ze opnieuw gaat trouwen en dat is niet niks. Zelf is

hij ook best nerveus. Als hij om zich heen kijkt en Regina mist, vraagt hij: ‘Waar is Regina?’

‘Ze is... ze zal zo wel komen...’

‘Is er wat met haar?’ vraagt Arie die merkt dat Thea erg verdrietig naar hem kijkt. Met een zucht bedenkt hij dat het wel weer mis zal zijn met haar dochter.

‘Je weet hoe Regina erover denkt...’

‘Wil ze niet mee naar de bruiloft?’

‘Dat denk ik wel...’

‘Waar is ze dan heen gegaan... we moeten zo weg...’ zegt Arie wat ongeduldig.

Ze vertrekken zonder Regina. Als ze in de kerk zijn en voorin zitten, kijkt Thea nerveus achterom of ze ergens tussen de mensen haar dochter ziet. Nee, ze is er niet. Thea heeft diep in haar hart pijn om haar dochter, maar probeert dat zo veel mogelijk te verbergen.

Arie pakt haar hand en merkt dat die klam is. Hij kijkt zijn toekomstige vrouw aan en fluistert: ‘Gaat het, Thea?’

Thea knikt en terwijl ze wat gemaakt naar hem lacht, fluistert ze: ‘Ze is er nog niet.’

‘Zal ik aan de dominee vragen of hij even wil wachten totdat ze er is?’

‘Nee... nee... misschien komt ze helemaal niet,’ antwoordt Thea met een stem vol emotie.

Het huwelijk wordt ingezegend. Thea is er niet bij met haar gedachten. Er ontstaat een tweestrijd in haar als ze Arie aankijkt en haar jawoord moet geven. De predikant vraagt voor de tweede maal: ‘Wat is hierop uw antwoord?’

Arie knijpt haar in haar hand, dan zegt ze met een zachte stem: ‘Ja...’

Als ze weer zitten, kijkt Thea opnieuw achterom of ze haar dochter ziet. Na de zegen en het toezingen gaan ze de kerk uit. Er worden eerst handen geschud en er wordt gezoend. Er lopen tranen over Thea’s wangen. Het zijn tranen van geluk, maar ook tranen om het verlies van haar dochter. Steeds kijkt ze naar de ingang of ze haar dochter nog binnen ziet komen.

Ze zitten nu in het zaaltje waar het feest gehouden zal worden. Het is een gezellige drukte en ze ontvangen veel cadeaus.

‘Zou ze nog komen?’

‘Jammer dat het zo moet gaan,’ zegt Arie troostend tot zijn vrouw. Hij heeft er ook moeite mee. Hij wist dat Regina hem niet zou aanvaarden als haar tweede vader en daar had hij best begrip voor. Dat heeft hij ook te kennen gegeven toen ze haar vertelden dat ze gingen trouwen en Regina kwaad naar haar kamer ging waar ze zich opsloot. Hij is toen naar haar kamer gegaan om haar te troosten en zag haar zitten met een foto van haar vader in haar hand.

Ze keek hem aan en zei: ‘Dit is mijn vader... nooit zal jij die plaats innemen!’

Hij was toen erg geschrokken en beloofde haar dat ze daar vrij in was en dat hij het goed kon begrijpen. Maar dat ze niet op de bruiloft is, dat doet hem ook pijn. Die pijn is er niet alleen om Regina, maar bovenal vanwege zijn vrouw. Het is haar kind. Hij voelt haar verdriet. Het is hun trouwdag. Hij had zich er zo veel van voorgesteld. Hij houdt zo veel van Thea, al kent hij haar nog maar kort. Hij heeft haar leren kennen vanuit de kerk. Ze waren samen op de bijbelkring en dan bracht hij haar weleens naar huis en dronk dan weleens een kopje koffie bij haar. Ze groeiden naar elkaar toe. Vroeger heeft hij verkering gehad, maar hij werd bedrogen door het meisje waar hij erg verliefd op was. Er zijn jaren overheen gegaan voor hij het verwerkt had. Hij bleef vrijgezel terwijl al zijn vrienden gingen trouwen. Nu zit hij hier met zijn vrouw Thea. Hij is zo gelukkig met haar... alleen, nu is Thea zo verdrietig over haar dochter en dat doet hem ook pijn. Waarom mag hij nooit eens echt gelukkig zijn met een vrouw? Hadden ze toch langer moeten wachten totdat Regina eraan toe was en zelf met een jongen thuis zou komen en dan misschien beter zou begrijpen wat liefde is... nee, dat kon niet. Ze kwamen zo vaak bij elkaar, dat mensen in en buiten de kerk erover zouden praten dat hij vaak bij die weduwe was. De dominee vond het ook verstandig om, als zij van elkaar hielden, zo snel mogelijk te gaan trouwen... piekert Arie.

‘Waar zou ze zitten?’ vraagt Thea als er niemand meer komt om hen te feliciteren.

‘Misschien is ze wel thuis op haar kamer,’ antwoordt Arie.

‘Zal ik aan Dennie vragen of hij even thuis gaat kijken of ze thuis is?’ vraagt Thea dan.

Dennie rijdt naar de flat van zijn moeder. Als hij binnen is, merkt hij al snel dat er niemand is. Hij kijkt nog eens in Regina’s kamer.

Waar zou ze zitten... ze zal toch geen gekke dingen uithalen? Ze was de laatste tijd erg agressief en wilde niks weten van het huwelijk van hun moeder met Arie. Arie is een fijne kerel. Nu verpest Regina hun hele huwelijksdag. Hij zal haar eens goed onder handen nemen als ze vandaag thuiskomt, dat kan hij niet aan Arie overlaten, dan gaat het helemaal mis. Na de dood van hun vader is het helemaal verkeerd gegaan met Regina. Op school ging het mis. Ze is van school gegaan om te gaan werken. Ze had beter door kunnen studeren.

Dan ziet Dennie een foto op Regina’s bed liggen. Hij pakt het lijstje en ziet zijn vader samen met Regina op de foto staan.

Jammer dat het allemaal zo moest gaan. Pa had een kort ziekbed en dat was moeilijk voor zijn moeder. Ze heeft hem tot het laatst zelf verzorgd. Ma was goed voor pa... ze is wel weer snel hertrouwd... maar ze kon geen betere man krijgen, dat is zeker. Arie is een hele gewone man die op een vrachtwagen rijdt, maar er valt geen kwaad van hem te zeggen. Hij wilde zo snel mogelijk trouwen om geen praatjes te krijgen die zijn moeder pijn zouden doen. Hij ging trouw naar de kerk en als hij tijd had, was hij op de bijbelkring. Jammer dat Regina nu zo dwarsligt. Hij zal toch eens met haar praten, dat had hij al eerder moeten doen. Nu heeft ze de huwelijksdag van zijn moeder en Arie al verpest.

Als Dennie terug is in het zaaltje waar het huwelijksfeest wordt gehouden, vraagt zijn moeder gelijk: ‘Was ze thuis?’

‘Nee ma... ik zal wel met haar praten als ze thuiskomt.’

‘Dat kun je dan beter morgen doen.’

‘Ja natuurlijk... het is vandaag jullie huwelijksdag. Je zou door zo’n griet helemaal in de war raken.’

‘Waar zou ze zitten?’ vraagt Thea aan Arie.

‘Ze heeft vrienden en vriendinnen genoeg waar ze terecht kan,’ antwoordt Arie.

‘Er zitten er ook bij die nogal veel drinken en naar de disco en cafés gaan,’ zegt Thea wat ongerust.

‘Zal ik wat in het dorp rondrijden en hier en daar gaan kijken of ik haar ergens zie?’

‘Dat kun je niet maken, man... het is onze bruiloft,’ antwoordt Thea met een nerveus lachje.

Arie geeft haar een zoen op haar wang en zegt: ‘Nou zou ik je meteen al in de steek laten, dat is niet netjes van mij.’

‘Dat komt allemaal door haar...’ vlug pinkt Thea een traan weg.

‘Ze krijgt er vanzelf wel spijt van. Ze is nog jong en mist haar vader erg, dat mogen wij niet vergeten,’ antwoordt Arie vol begrip.

‘Dat kan wel waar zijn... maar we hebben samen vaak genoeg met haar gepraat.’

‘Daar heb je gelijk in. Maar ze zal vanavond wel weer thuiskomen... maak je niet ongerust.’

‘Dat doe ik wel...’ antwoordt Thea met een stem vol emotie.

Als de meeste mensen in het feestzaaltje afscheid hebben genomen, gaan ze naar een ander zaaltje en krijgen ze een heerlijk diner. Ook daar wordt Regina gemist en blijft haar stoel leeg.

De meeste gasten genieten van het heerlijke eten en drinken. Alleen Thea kan niets door haar keel krijgen. Ze gaat zich steeds schuldiger voelen tegenover haar dochter. Heeft ze er wel goed aan gedaan om zo snel te hertrouwen? Ook al heeft ze een goede en lieve man, waar ze oprecht van houdt, ze is haar eerste man nog niet vergeten. Thea heeft het moeilijk nu Regina haar zo in de steek laat en laat merken dat ze het niet met haar eens is.

Hoofdstuk 3

Een meisje op een felgele scooter rijdt het dorp uit. Haar lange blonde haren wapperen achter haar aan. Ze draagt nooit een helm, daar kan ze niet tegen.

J.F. van der Poel

Met hoop en vertrouwen

Deze omnibus van J.F. van der Poel is een bundeling van twee complete romans en een miniroman. De eerste roman, *In het web van een loverboy*, gaat over Regina. Ze wordt tot over haar oren verliefd op Ricky en haar leven lijkt een droom. Maar dromen zijn soms bedrog... en de hare verandert in een nachtmerrie. *Kom terug en help* vertelt het verhaal van Davy Johnson, die ooit piloot was en in Korea werd opgepakt. Als hij zijn levensverhaal aan kleinzoon Roy toevertrouwt, besluit deze op zoek te gaan naar zijn opa's redders. Tot slot *De belofte*, waarin de achttienjarige Bernhard na een ruzie op de vlucht slaat. Dat leidt tot grote veranderingen, en niet alleen in zijn leven.

J.F. van der Poel schreef meer dan vijftig boeken. Hij is bekend van veel christelijke familieromans met een modern thema, en van de Dolfi en Wolfi-jeugdboekenserie.

